

— Да си живъ, ступанино! — отговори Лиса. — Ние не сме придиричиви. И малко ни стига: на другаря — отъ зеле листенца, на другия — прасешки краченца, а на мене кокоши криленца!

— Ами де ви сж армаганитъ? — попита домакинятъ. — Я да ги видимъ! . .

— Тежки сж, цѣла кола носимъ, та ги оставихме въ гората, на полянката, задъ кухото дърво. Ала кожуситъ сж ей като тия нѣ — гледайте!

Вълчо извади опашката си, Лиса откри шията си, а Зайко си показва крачето.

— Азъ ще си избира като тоя, — посочи ступанинятъ къмъ Вълча.

— Азъ пъкъ искамъ такъвъ, — показва ступанката къмъ Лиса. — А за внучкитъ ей-такива — и посочи Зая.

— Чувате ли, момчета! — обърна се домакинятъ къмъ синоветъ си. — Утре, рано ще отидете съ гоститъ да донесете кожуситъ. А сега да ги нахранимъ хубаво, да се наспятъ добре, че сж гладни и уморени.

Заранъта ступанинятъ стана рано, ала тукъ коледари, тамъ коледари — нѣма ги. Синоветъ му отидоха на полянката въ гората. Тамъ видѣха вълчи, лисичи и заешки дири. Разбраха кои сж били снощнитъ гости и се за-смѣха.

— Нека ви е сладка гощавката, — казаха си тѣ. — На Коледа човѣкъ и съ звѣра трѣбва да е добъръ. Ама колкото за кожуситъ — тѣ сж си наши. Ако не днесъ — утре, пакъ отъ васъ ще ги вземемъ.

К. Константиновъ

